



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. In vrbibus, & ipsis ædibus memoria[m] mortis occurrere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

diuersos circulos, alia tardiùs, alia ociùs se se à nostris aspectibus abscondunt; sic etiam homines uniuersi, ab Oriente, id est, per natiuitatem intrant in mundum, quamuis ibi aliquamdiu rutilent, & clarescant, necesse est tamen, quòd tandem ad Occasum mortis, alij tardiùs, alij citiùs, secundum cursum durationis, quam à DEO acceperint, veniant, decidantq;, & à mundi aspectibus se se subtrahant, & recedant. Quòd si in cælo signa sunt interitus, cur non etiam in terra passim occurrant signa mortalitatis? *Ve nemo miratur, liquefactum, quod potuit liquecere; ait Plutarchus, sectum, quod erat sectile; exustum, quod erat exustibile: ita mirandum non est, mortuum esse, qui erat mortalis.* Mortale autem est, quidquid sub sole est.

Plutarch. in
Moral.

VI.

Hinc & marmora rumpuntur, & saxa dissiliunt, & ipsam æs non ita perennat, vt non tandem rubigine exedatur. Neque palatia vlla, aut turres vllæ ita fuerunt firmæ, vt non tandem fenescant, & fatiscetes collabantur. Quin integræ vrbes sua fata ferunt, & ibi aratur, vbi ante Principes Regesq; habitauerunt. *Omnes, quæ vsquequaq; ponuntur, vrbes, vbi fuerunt, aliquando quæretur, ait Seneca, & vano excidij genere tollentur. Alias destruent bella, alias desidia, paxq; ad inertiam versa consumit, & magnis opibus exitiosa res luxus.* Bello destructa est Sichima, quam cepit Abimelech, destructaque est ita, vt sal in ea dispergeret. Pari modo, post quatuordecim annorum obsidionem, euerterunt Numantiam Romani. Nam P. Africanus duos terrores Imperij Romani, etiam Carthaginem deleuit. Quod & decantatæ illi Troiæ accidit. Si de luxu quæramus, Pentapolis sit exemplo, & incendium Sodomitarum, vbi omnis humo fumat terra. Hæc cadauera urbium, & tot mœnium cineres, quid aliud clamant, quàm & homines casuros, morte decinerandos?

Senec. ep 72.

Iudic 9. 45.

Flacc. lib. 2.
Cic pro Mu
sæna.

VII.

Luc. 7. 12.

Quòd si in vrbes ipsas ingrediamur, quot non occurrent occasiones mortis animo recolendæ? Ipse Saluator cum appropinquaret porta ciuitatis (Naim) ecce defunctus efferebatur filius vnicus matris suæ, & hæc erat vidua: & turba ciuitatis multa cum illa. Triplex mortis admonitio: defunctus filius; vidua, cuius maritus fuerat defunctus; & populus defunctum pullatis vestibus lugens. Itaque quotiescumque funus nobis; aut vidua,

vcl

vel viduus; vel quispiam longo pallio atratus; aut quædam femina peplo velata occurrit, mortis nuntium nobis occurrere existimemus. Nec mortuos, aut mortuorum comites occurrere est necesse, viui vegetique nos satis commonent mortis venturæ. Ingressus quidam ciuitatem haud incelebrem, cōspexit ad ipsum ingressum pro foribus proximæ domûs tres mulieres ad colum confidentes, & fusum torquentes; illicò ad socium suum conuersus dixit: *Ecce tres Parcas. O qua, aut quando mea vita filum abrumpet!* Neque sanè abs re. Siquidem viri eruditi tradunt, colum atque pensa, staminibus abruptis, mortis continere significationem, ex fabula Parcarum, quarum, apud Poëtas, munus est, suum unicuique rei finem præscribere. Quin & Iob ipse similem videtur voluisse cogitationem, cuius hæc vox erat: *Dies mei velocius transferunt, quàm à texente tela succiditur.* Neque opus est, circuire per plateas: ipsæ domus aspicienti mortuos & mortes ingerunt. Nam si quæras, quis hanc, quis illam ædem extruxerit, paucas nouas inuenies, veterum autem ferè omniû ædificatores dicentur esse mortui. Enimuerò, qui decem, vel viginti annis à patria sua abfuit, quàm paucos redux inueniet, qui eum nôrint, aut quos ipse nôrit? Si quærat, vbi est iste? vbi ille? vbi tertius? vbi quartus? ad cœmeterium ablegaberis, vt in tumulo eum quæras iam dudum sepultum. Nimirum.

Tendimus huc omnes, metam properamus ad vnã: Ouid. ad Li-

Omnia sub leges mors vocat atra suas.

uiam.

Quid, quòd neque in epulis deest tempus, aut locus de morte cogitandi? Cæsaribus certè ipsis, & Principibus nõ defuit; qui inter conuiuiorum lautitias & lætities, mentionem mortis iniicere non dubitarunt. Iulius Cæsar, cùm inter cœnandum ortus esset sermo, *quod genus mortis esset optimum?* incontinenter respondit, *inopinatum.* Et, quòd optimum iudicauit, ipsi contigit. Respondit scilicet, vt homo Ethnicus, de anima ad mortem parata non sollicitus: ob quam curam Christiani orant, *A subitanea & impronisa morte, libera nos Domine.* Interim ex eo ipso Iulij Cæsaris responso discimus, sermonem, memoriamque de morte, ipsis Principum mensis non fuisse inconuetam.

Apud Ægyptios, inter pocula, circumferebatur scelerus, hoc

Q99 2

Herodot. lib. 2, est,

Pier Valer. lib. 48.

Iob. 7. 6.

VIII.

Plutarch. in apoph.

Herodot. lib. 2,